

Evangelí del dilluns de la setmana V de Pasqua: la meua ànima és estatge de Déu

Evangelí i comentari del dilluns de la setmana V de Pasqua. “Qui m’estima, guardarà la meua paraula; el meu Pare l’estimarà i vindrem a fer estada en ell”: Quan ens esforcem de veritat per seguir dòcilment els suggeriments de l’Esperit Sant, l’ànima s’omple de pau i d’alegria.

Evangelí (Jn 14, 21-26)

En aquell temps, Jesús digué als seus deixebles:

—El qui m'estima és el qui té els meus manaments i els guarda; i al qui m'estima, el meu Pare l'estimarà i jo també l'estimaré i em manifestaré a ell.

Judes, no l'Iscaiot, li pregunta:

—Senyor, què ho fa que et vulguis manifestar a nosaltres però no al món?

Jesús li respon:

—Qui m'estima, guardarà la meva paraula; el meu Pare l'estimarà i vindrem a fer estada en ell. El qui no m'estima, no guarda les meves paraules. I la paraula que escolteu no és meva, sinó del Pare que m'ha enviat.

Us he dit tot això mentre he estat amb vosaltres, però el Defensor,

l'Esperit Sant que el Pare enviarà en nom meu, us farà recordar tot el que jo us he dit, i us ho farà entendre.

Comentari

En la intimitat de l'Última Cena, Jesús va oferir als deixebles alguns ensenyaments amb gust de comiat i de testament final.

Jesús es refereix al misteri profund de la presència de Déu a l'ànima. A l'Antic Testament el Senyor es va donar a conèixer progressivament al poble d'Israel i va prometre romandre-hi enmig. Aquesta presència estava significada especialment al Sant dels Sants, el lloc més sagrat del temple de Jerusalem. Ara Jesús anuncia una forma nova de presència en cada persona, perquè estimi i servi les seves paraules, per esdevenir així

temple en què Déu habita, com recordava sant Pau als primers cristians: “aquest temple del Déu viu som nosaltres, tal com Déu mateix va dir: habitaré en ells i els acompanyaré. Jo seré el seu Déu i ells seran el meu poble” (2 Co 6, 16).

Aquesta presència de Déu a l'ànima ha fascinat sempre els sants, que s'han sentit urgits a correspondre a tant d'amor de Déu per les criatures. Com explica sant Josepmaria, “la Trinitat s’ha enamorat de l’home, elevat a l’ordre de la gràcia i fet a la seva imatge i semblança; l’ha redimit del pecat (...) i desitja vivament d’habitar en la nostra ànima”[1]. Som conscients habitualment d'aquesta veritat profunda, d'aquesta presència de Déu a la nostra ànima en gràcia? Sabem correspondre cada dia amb agraïment, amb mostres d'afecte i adoració? Sant Agustí aconsellava: “En realitat Déu no és lluny. Tu ets el que fa que sigui lluny. Estima'l i se

t'acostarà; estima'l i habitarà en tu. El Senyor és a prop. No us inquieteu per res”[2].

La presència de Déu a l'ànima no es pot separar de l'acció eficaç de l'Esperit Sant. Per això Jesús es refereix aquí a Ell i l'anomena en grec *Paràclit*. Aquest terme significa literalment el que camina en paral·lel, mentre parla, suggereix i avisa. Per això es pot traduir com a “advocat defensor” i “consolador”. Defensor perquè intercedeix davant la justícia divina per obtenir el perdó dels nostres pecats gràcies a la passió de Jesús. Consolador perquè alleuja les nostres afliccions amb els seus suggeriments.

Quan de veritat ens esforcem per seguir dòcilment els suggeriments de l'Esperit Sant, l'ànima se'ns omple de pau i alegria, senyals certs de la presència divina, fins i tot enmig de les dificultats. Tant de bo sapiguem

recórrer sempre a aquesta presència de Déu a l'ànima com una font d'aigua viva on sadollar tota la nostra set, com la font on recuperar una vegada i una altra l'alegria i la pau que hem de portar a tot arreu.

---

[1] Sant Josepmaria, *És Crist que passa*, n. 84.

[2] Sant Agustí, *Sermó* 21.

Pablo M. Edo // Photo: Marc Thunis Unsplash

---

pdf | document generat
automàticament des de <https://opusdei.org/ca-es/gospel/evangelis-de-dilluns-de-la-setmana-v-de-pasqua-la-meva-anima-es-estatge-de-deu/>
(22/03/2026)